

Fekete Vince
SOPORULUI 60. AZ ÚT MÁSIK OLDALÁN
– Mózes Attila halálára –

*„A halál nem jelent semmit.
Csupán átmentem a másik oldalra.
Az maradtam, aki vagyok,
És te is önmagad vagy.
Akik egymásnak voltunk,
Azok vagyunk mindörökre.
Úgy szólíts, azon a néven,
Ahogy mindig hívtál.
Beszélj velem, ahogy mindig szoktál,
Ne keress új szavakat.
Hippói Szent Ágoston (Kr. u. 354–430)*

Baljóslatú éjszaka lett, bár a délután, s az este nem ígérkezett semmivel sem különbnek, mint máskor; többnyire ugyanaz a helyszín, a Decanatul, a Porbafingóhoz vagy az Ancora, a hírhedt bádogépitmény, a Horgony a Garibaldi-hídnál, vagy valamelyik még lepusztultabb becsületsüllyesztő a Monostor elején, a piac környékén, vagy ki tudja, hol; hazaviszel-e, kérdezted, mint mindig, már a legelején, tőlem, mástól, a kollégáidtól, barátaidtól, így nyugtattad magad, hogy a magányos, társtalan ember, az út végén, aznap is, mint addig mindig, rideg betonbunkerébe biztosan hazakerül; hazaviszel-e, kérdezted, s bólintottam, nem is kell mondanom, hiszen tudhattad, baljóslatú este volt,

baljóslatú éjszakának induló este, a kilencvenes? kétezres? évek elején-közepén, amikor – ki tudja, immár hányadjára azokban az években – nekivágunk az éjszakának, s a taxi, mint Kháron ladikja érkezik, révéssze mogorva ember, kedvetlenül, gyanakodva szállítja a két viharvert fickót; nu vǎ speriați, nu vomit, nem lesz itt semmi baj,

nyugtató meg a mindenség gyűrűjéből a végtelenbe
röpítő barátságatlan hajóst, aki kiteszi az ismeretlen út
feltételezett végén, am ajuns, megérkeztünk, a két
megfáradt vándort, hadd vágjanak neki együtt, átlósan,
a zöldövezetnek az esőben, a szélben, a ködben és
sötétben, az éjszaka kellős közepén, sárban és latyakban,
egymást fogva, egymást támogatva, elesve és egymást
felsegítve, az őrző mindenség gyűrűjéből kifelé
tapogatva, didergő lélekkel és didergő testtel a borzongató
hidegben, elbukva megint és felkelve újra, szakadt
nadrággal, sárosan és csapzottan, kijózanodva már-már,
világra eszmélve már-már, hadd vágjanak neki ennek

a gőzölgő-fortyogó végtelennek; nem jó, mondd, kis
idő, ám hosszúnak tűnő tanácstalan bolyongás után, nem
ez az a hely, nem jó felé megyünk; és máris ott állunk,
integtetve, kalimpálva az út, a Stüx szélén, nem is kell
sokáig várakoznunk, mert megáll megint egy felhúzott
evezőkkel épp elsuhanó járgány, és mi fáradtan és ázottan
és szakadtan és csapzottan bekászalódunk; ridegen méreget
az új Kháron, unde mergem, domnule, kérdezi, hová megyünk,
mint aki ki akarja fizettetni a sáros, ázott üléseket is, és plusz
obolosz is kell a jóindulatáért, unde mergem, kérdezi megint,
és te mondd, nyögöd, nyögöd, mint akinek már eszébe is
alig akar jutni, hogy haza, hát haza, dadogod a címet románul,
a Végtelenbe, az Ismeretlenbe, az ismeretlen úton valamerre,
legyőzve a távolságot, Szküllákat és Kharübdiszeket, amikor
indulna már a taxis-Kháron, de bukófékkal lefékez rögtön, dar
aici suntem domnule, hiszen itt vagyunk, ez az a cím, mit mind
beszél, ember, jut eszembe most rólad, rólunk, drága barátom,
itt, a ködben és sötétben, mintha valahol a végtelenbe, ismeretlenbe
vivő, vezető úton, épp egy felolvasásról hazafelé araszolva, a
Nyerges-tető előtt még, már a kozmási letérő után, amikor
valamiért, tán egy hívás miatt az útpadkára félrehúzza, jaj,
a telefon képernyőjéről esemes képében ott villogsz Te, ott
vicsorogsz felém, a Híred az arcomba vág, képembe nyilallik a
fény, és a január 31., év eleje, a Te neveddel; hazaviszel-e,

mormolja a szám hangtalan a döbbenettől a történetesen épp
mellettem ülő közös ismerős felé, mert rossz hírem van, neki is,
meg magamnak is, nem jó hír, nem öröm, de fájdalom, keserűség,
ami immár a Végtelenből jön, Rólad szól, barátom, az út túloldaláról
érkezik; hazaviszel-e, hallok megint a hangodat, én ezt az embert
többé meg nem borotválom, néz vissza az arcod emlékeimben

egy tükörből, hazaviszel-e, kérdezed egyre türelmetlenebbül, haza,
Attila, haza, hazaviszlek, mormolom magamnak, hogy haza, Haza!

*Elhangzott a marosvásárhelyi Református Temetőben,
2017. február 3-án.*

